

Inderst Inde

Vrede; Frygt; Afsky; Tristhed og Glæde ved en kontrolpult, som et kontroltårn i en lufthavn. Fra dette kontroltårn har de udsyn over deres piges personlighedsøer: Familieøen, Ishockey øen, Ærlighedsøen, Venskabsøen og Fjolleøen

Glæde og Tristhed ryger ud af tårnet i forbindelse med at pigen, hvis følelser og tanker og erindringer, vi følger, flytter med sin familie fra Minnesota til San Fransisco. Hun er 11 år – på vej mod 12. De to 'ryger ud' i andre afkroge af hjernen – og det sker i forbindelse med at Glæde har mega travlt med at forhindre Tristhed i at forvandle glædelige erindringskugler til sorgfyldte kugler. Retur kommer de til sidst idet Glæde indser at Tristhed også har en nyttig funktion. (Manden der har født filmen har boet i Danmark i to år fra han var 11, da hans musikprofessor-far skulle skrive en afhandling om Carl Nielsen - kunne han have hørt Kingo´s Sorrig og Glæde de vandre til hobe?)

Mens Tristhed og Glæde er på afveje møder de Fantasien og får hjælp af den figur. I deres bestræbelser på at vende tilbage prøver de at benytte de forskellige øer, men samtidig skaber Vrede og Afsky og Frygt, så meget tumult i pigens liv, at de forskellige øer en for en ryger i afgrunden. (Her var så syndefaldet – tænker teologen selvfølgelig..) Tilbage er til sidst 'kun' familieøen, som bid for bid er ved at stryge ned i dybet.

Jeg synes det er en fantastisk film om identitet og selvforståelse – og en almengyldig fortælling, som har eventyrets kvalitet, at den kan ses af alle fra 4-5 år til 99 år – men selvfølgelig vil det kræve at man i forbindelse med konfirmander understreger netop dette aspekt, så de ikke tror de skal se en 'børnefilm' - men sættes til at afkode og omsætte og koble den på andre grundfortællinger/myter. Og så er den noget så vidunderligt som horisontudvidende. Man ser simpelthen verden og livet og hinanden i et nyt lys bagefter...

Ulla Skorstengaard
Sognepræst i Gilleleje sogn